

lovforslagets § 1, stk. 11, og § 8, der ganske svarer til de i den nugældende ferskvandsfiskerilovs § 1, stk. 9, og § 7 indeholdte regler, jfr. også § 2 og § 3 i lov nr. 336 af 28. juni 1920 om indførelse af dansk lovgivning om ferskvandsfiskeri i de sønderjyske landsdele.

Den i forslagets § 1, stk. 11, indeholdte regel, der fastslår, at *fiskeriretten* i de sønderjyske landsdele principielt tilkommer ejeren af det pågældende vand, er afvigende fra den i den øvrige del af landet gældende hovedregel, hvorefter fiskeriretten i et vandområde tilkommer ejeren af den tilstødende jordlod. Endvidere indeholdes sammenhængende hermed i samme stykke regler om forbud mod at adskille fiskeriretten fra ejendomsretten over det pågældende vand og om afløsning af fiskerirettigheder, der ikke måtte tilkomme den til fiskevandet ejendomsberettigede.

Disse særregler får særlig betydning derved, at ejendomsretten til søer og vandløb i de sønderjyske landsdele og navnlig i marsken ofte tilkommer andre end de tilstødende lodsejere, nemlig særskilte i tingbøgerne indtegnede ejere — ofte staten eller kommunerne —, hvorved bemærkes, at i hvert fald de offentlige vandløb og større søer i Sønderjylland alle er særskilt matrikuleret.

De pågældende ejeres rettigheder over fiskevandene i Sønderjylland opstod dels i kraft af den lovtilstand, som var gældende før den tyske tid — tilsvarende ofte fra meget gammel tid hidrørende rettigheder kendes iøvrigt også i det øvrige land —, dels kom disse rettigheder til eksistens som følge af udviklingen under den tyske lovgivning.

Ifølge § 8 kan *spærre- og fangstindretninger*, der er indrettet før ovennævnte lov af 1920, og som på det tidspunkt var lovlige, fortsat benyttes, selvom de ikke stemmer med reglerne i §§ 3—7 angående åbningstider og gennemgangsåbninger m.v. Grunden til, at denne regel er foreslået opretholdt, er, at der fortsat eksisterer spærre- og fangstindretninger fra før 1920, der er indrettet eller bruges på en anden

måde end i den øvrige del af landet, og som man ikke har ment at burde foreskrive andre regler for end de i Sønderjylland før 1920 gældende.

Udvalget er enig om, at det principielt ville være ønskeligt, om man kunne få ensartede regler for hele landet, men ser sig ikke i stand til under de foreliggende forhold at afgøre, hvorvidt og i hvilket omfang en ændring af reglerne er praktisk gennemførlig, uden at erstatningskrav fremkommer, ligesom man ikke har oversigt over, i hvilket omfang sådanne krav kan forventes at blive gjort gældende, og af hvem (staten eller de i det pågældende vand fiskeriinteresserede) kravene, hvis de er berettigede, bør honoreres.

Under drøftelse med fiskeriministeren om disse spørgsmål har fiskeriministeren imidlertid givet tilsagn om at ville gøre spørgsmålene til genstand for en nærmere undersøgelse og overvejelse, og da der til de fornødne undersøgelser nødvendigvis må medgå ret lang tid, har udvalget ikke ment det rigtigt på det foreliggende grundlag at foreslå ændring af de ovennævnte bestemmelser i forslagets § 1, stk. 11, og § 8.

Om lovforslagets enkelte bestemmelser bemærkes iøvrigt:

ad § 1.

Udvalget har stillet spørgsmål vedrørende § 1, stk. 4, jfr. ministerens besvarelse bilag 22, nr. 6.

Om det i § 1, stk. 11, anvendte udtryk „de sønderjyske landsdele“ henvises foruden til de ovenfor anførte bemærkninger til det i bilag 22, nr. 7, udtalte.

ad § 7.

Med hensyn til § 7, stk. 1, bemærkes, at det indenfor udvalget har været genstand for en indgående drøftelse, om der ved disse bestemmelser kunne blive tale om eventuelt større forpligtelser for lodsejerne. Spørgsmålet har været forelagt for fiskeriministeren til besvarelse, og udvalget henviser til ministerens besvarelse i bilag 22, nr. 9.